

тивно, като я търсеше съ погледъ изъ публиката, той чувствуваше и отсъствието на *оноюва*, и отъ това му улекваше. Но дѣка ще е Калиопи? Въ дрѣхарницата той узна, че тя си огнишла. Каржиновъ остана треснатъ.

— Сама си отишла! помисли си той болезнено;
— отъ злоба отъ ядъ...

Па се облѣче и тръгна за у тѣхъ си.

Изъ пуститѣ улици Каржиновъ вървеше цѣлъ потопенъ въ мрачнитѣ си мисли. Той не сѣщаше цалувкитѣ на мразовития вѣтъръ, който бѣше избухналъ и го брулеше въ лицето. Вѣтърътъ го запаметяваше, заглушаваше, заслѣпяваше, а той мислене бурната сцена, която го чака у дома му. Да, тя ще поиска да се прѣдстави сърдита, но той трѣбва да покаже характеръ.

Когато му отворихъ, той влѣзе въ стаята си, запали свѣщъ и извика слугинята.

— Кога се завърна госпожата?

— Тя си не е още дошла, отговори слугинята, очудена отъ измѣненото лице на господаря си, и излѣзе.

Каржиновъ остана на мѣстото си, зяпналъ, неподвиженъ, вдървенъ.

— Свърши се тя вече! измѣнка най-послѣ съ нѣкаква глупава усмивка по лицето, па се тръпна на леглото си въ най-дълбока безнадеждность. За него не съществуваше вече ни капка съмнение: тя го бѣше издѣбнала и отишла скришомъ съ *оноюва*... безъ срамъ, безъ страхъ, безъ милость! Подиръ тоя позоръ му оставаше едно самоубийство. Животъ нѣмаше за него вече... Той си затули очитѣ съ ржцѣ и заплака. Неодържими, луди хълцания повдигахъ високо гърдитѣ му. Той поима така около четвъртъ часъ; послѣ, сякашъ се по-